

Vasili Tryndyk - de verloren zoon

De familie Tryndyk heeft haar wortels in de Oekraïne en de Kaukasus. Vasili Tryndyk werd geboren in de republiek Kabardino-Balkaria in 1954. Zijn vader Nicolai Tryndyk was een bekende en gerespecteerde kunstenaar in dat deel van de Sovjet-Unie en stimuleerde zowel Vasili als zijn zus Svetlana om kunstenaar te worden. Hun vader was hun eerste leraar. Vervolgens ging Vasili studeren aan de kunstacademie in Leningrad, waar hij afstudeerde in 1972. Tien jaar later, in 1982, werd hij lid van de Unie van Kunstenaars. Binnen een paar jaar was hij een gevestigde naam en nam hij deel aan grote tentoonstellingen verspreid over het land. Zo nam hij deel aan de voorname Manege-tentoonstellingen in Moskou, waar hij in 1989 een eerste piek bereikte toen hij voor zijn verdiensten in de kunst een gouden medaille van de Unie in ontvangst mocht nemen.

In april 1991 arriveerde Vasili Tryndyk met zijn gezin in Nijmegen. Hij verliet de Sovjet Unie als een bekende kunstenaar om in een nieuwe omgeving opnieuw als een onbekende kunstenaar te beginnen. En hoewel hij onbekend was in deze contreien vond hij spoedig een publiek voor zijn werk. In maart 1992 kreeg hij van het ministerie van justitie een permanente verblijfsvergunning in het licht van het *“significante cultureel belang”* dat hij diende. Hetzelfde jaar had hij exposities in Nijmegen en omgeving, spoedig gevolgd door tentoonstellingen in Eindhoven en Duitsland. Na 1995 verdween de kunstenaar uit beeld. Rond de millenniumwisseling leek zijn Nederlandse publiek deze veelbelovende kunstenaar te zijn vergeten. Dit ging zelfs zo ver dat hij even ophield om kunstenaar te zijn.

In de late jaren 90 van de vorige eeuw hield hij op te werken voor publiek. Slechts af en toe maakte hij werk voor zichzelf. Na een periode van zeven jaar concludeerde hij dat het niet alleen *“onmogelijk was om zonder kunst te leven”*, maar ook dat het onmogelijk was om geen kunstenaar te zijn. Na de pauze van zeven jaar keerde hij terug als kunstenaar, niet in Nederland, maar in Rusland! Hij keerde terug naar de stad waar hij had gestudeerd, de stad die hij zo goed had leren kennen met zijn andere ondernemingen: Sint Petersburg. Daar vond hij snel zijn weg richting verzamelaars toen hij in 2004 lid werd van de groep *“Poli-realisme”*. Alle schilderijen die hij vanuit Nederland naar Rusland bracht bleven daar achter.

Tegenwoordig werkt Tryndyk weer dagelijks als schilder, werkend voor publiek en niet voor zichzelf. In de achtertuin van zijn huis in Nijmegen heeft hij een atelier in de openlucht gebouwd. Het heeft wel een dak, maar omdat het geen vier muren heeft kan het een openluchtatelier genoemd worden. Daar zijn de winters koud en de zomers warm, maar hij kan er rustig alleen werken, zo nu en dan gestoord door de kat die bij zijn voeten speelt. Gewoonlijk staat er een kleine televisie of radio aan, afgestemd op een Russisch kanaal. Of hij speelt Russische audio-boeken af terwijl hij werkt. Zo heeft hij om zijn kunst te maken zijn eigen kleine wereld gecreëerd, een deel van Rusland buiten Rusland.

De rust die Tryndyk in zijn achtertuin heeft gevonden heeft zijn kunst veranderd. Tegenwoordig zoekt hij meer naar de menselijke schaal, niet naar de grote thema's. Hij concentreert zich op de menselijke schoonheid, vriendelijkheid en harmonie. Thema's die ons het hart en de ziel van de kunstenaar laten zien. Iemand die op zoek is naar liefde, hoop en begrip in de kleine dingen. Geen grootse abstracte schilderijen of stadsgezichten meer. Vergeleken met vijftien jaar geleden hebben zijn schilderijen meer ziel gekregen en zijn ze expressiever en schilderachtiger geworden. Toen hij in het begin in Nederland was vertoonden zijn werken invloeden van Russische kunstenaars zoals Aristarkh Lentulov en Marc Chagall. Tegenwoordig bouwt hij niet meer voort op deze traditie van de avant-garde. Hij bouwt aan zijn eigen stijl.

Hij is teruggekeerd op vele manieren: hij is teruggekeerd naar zijn moederland; hij is teruggekeerd als kunstenaar; hij is teruggekeerd naar zichzelf. Eindelijk keert hij nu terug waar hij in 1991 begon: het tonen van zijn werk buiten Rusland.